

Kihal a képregény?

2012 december 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Régen gyerekeknek való m?fajként nézték le, ma pedig fokozatosan elöregedik az olvasóközönsége. A képregény nehezen veszi fel a versenyt az internettel, miközben egyes vélemények szerint az olvasás megszerettetése érdekében nagyon is hasznos lehet a forgatása.

De mi a helyzet Magyarországon? Többek között err?l is beszélgetett kedd este a Mesebeszéd sorozat záróeseményeként Lakatos István rajzoló és Bayer Antal fordító, szerkeszt?.

Az est moderátora, Rusznyák Csaba, a Könyvesblog szerz?je el?ször a személyes élményeir?l és a hatásokról faggatta beszélget?partnereit. Bayer, aki szerkeszt?ként, fordítóként és közösségszervez?ként nagyon sokat tett azért, hogy a kétezres évek második felében megélénkült a magyar képregénykultúra iránt figyelem, röviden kitért a m?faj történetének itthoni vonatkozásaira. Szóba került természetesen a szocializmus id?szaka, amikor a zsáner fokozatosan kikerült a tiltott kategóriából, és megt?rve, de mégiscsak helyet kapott például az újságok lapjain.

Kis magyar képregénytörténet

A nemzetközi példákkal ellentétben Magyarországon inkább a megképesített regények divatjáról lehetett beszélni, az els? gyerekeknek szóló képregényekre a hatvanas évek második feléig kellett várni, ekkor bukkantak fel a kisebbnek szóló képkockák a Pajtás cím? újság oldalain. Kés?bb megjelent a Kockás, és olyan alkotók is részt vettek a hazai képregénytermelésben, mint a többek között Vuk megrajzolójaként híressé vált Dargay Attila. Bayer szerint az ’56 utáni enyhülés és az a szándék, hogy a tömegek figyelmét szórakozással vonják el a komolyabb kérdésekr?l, eredményezte azt, hogy egyre több újságban, mindenekel?tt a rejtvényfejt?k szívének oly kedves Fülesben egyre-másra t?ntek fel a képregények.

Képesített regényfeldolgozás – egy tipikus példa a szocializmus id?szakából

Forrás: Képregénymúzeum blog

Konkrétan Cs. Horváth Tibornak volt köszönhet? ez a nyitás, aki szinte egymaga szervezte a honi képregényszakma életét, és igen ügyes menedzsernek bizonyult, külföldön is sikerrel kereskedett a magyar alkotásokkal. Arról már megoszlanak a vélemények – tette hozzá mosolyogva Bayer –, hogy ebb?l mennyit láttak viszont a magyar grafikusok. A rendszerváltás után piaci alapokra helyez?dött a képregénykiadás is, megjelent több olyan kiadó, amely a külföldön, f?ként Amerikában sikeres „szuperh?sös” füzetekkel árasztotta el a magyar

újságos standokat – mert a kétezres évekig alapvet?en itt lehetett hozzáférni a képregényekhez. Kés?bb, a kétezres évek közepét?l lehet számítani a „nagykorúsodás” id?szakát, amit jelez többek között a Magyar Képregénykiadók Szövetségének megalakulása. Számos magyar alkotó t?nt fel – mások mellett Lakatos István is ekkortájt kezdett hírt adni magáról –, és arra is jó néhány kísérlet történt, hogy állandó folyóiratok, antológiák jöjjenek létre.

Bayer Antal a kedvencei között

Forrás: Magyar Képregényszövetség

A személyes emlékek kapcsán Bayer a francia képregényeket emelte ki. A mai napig birtokában vannak például olyan füzetek, melyekbe még gyerekként ? írta bele ceruzával a magyar szöveget, amelyet édesapja fordított le neki franciából. Kés?bb élt is kint, és ez meghatározónak bizonyult számára, olyannyira hogy legjobb tudomása szerint ? volt az els? Magyarországon, aki a bölcsészkari szakdolgozatát a képregény témájából írta. Bayer egyébként több szakmai blogot is szerkeszt, ezek közül egyik a **Képregénymúzeum,** ide érdemes mindenkinek ellátogatnia, akit izgalomba hoznak a régi képkockák és a több évtizede húzott vonalak.

Lakatos István, akit a szélesebb közönség a **Lencsilány** cím? szerz?i albuma, valamint a Dobozváros cím? meseregénye kapcsán ismerhet, úgy emlékezett els? találkozására a képregénnyel, hogy számára mindig is a világ legtermészetesebb dolga volt ezek olvasása – még azt megel?z?en is, hogy rendesen megtanult volna olvasni. Csak a húszas évei elején tudatosult benne, hogy rajongó. Személy szerint fájlalja, hogy nem készülnek a legkisebbeknek képregények, ami pedig adott – az öccse által a kiegészít? vackok miatt vásárolt Donald kacsás füzeteket hozta fel példaként –, az nyelvileg kiábrándítóan silány. Bayer és Lakatos is egyetértett abban, hogy nincs ma olyan magyar képregény, amely olyan meghatározó élmény lehetne a gyerekeknek, mint amilyen például a Bucó, Szetti, Tacsi volt évtizedekkel korábban.

Nemzetközi példák, öreged? rajongók

Ehhez képest a franciáknál milliós példányszámban kelnek el a klasszikusok, mint amilyenek az Astérix-történetek. Emellett id?r?l id?re felbukkannak olyan friss látásmódú alkotók, akik élményt tudnak kínálni a mai olvasóknak, beleértve a kisebbeket is. Példaként Titeuföt hozta Bayer, a képregényh?s a mai kisiskolások néz?pontjából szemléli a világot, és hihetetlenül népszer? hazájában – ahol egyébként mai napig divat képregényalbumot ajándékozni karácsonyra.

Kés?bb Rusznyák arról faggatta vendégeit, valóban csökken-e világszerte a képregények népszer?sége. Lakatos rövid és tömör ítélete szerint a képregény nem versenyképes. Bayer annyiban árnyalta ezt, hogy például Amerikában a filmsikerek és a számítógépes játékok hatására szárnyal egyes képregényfigurák népszer?sége, de a fiatalabbak soha nem olvasták a feldolgozások alapját jelent? füzeteket.

Lakatos István grafikai alteregója teremtményei között
Forrás: Devintart

A magyar képregényes rendezvényeket is feln?ttek keresik fel – számoltak be tapasztalataikról mindketten. Végül arról folyt a csevej, hogy miközben gyerekkönyvre még költenek a szül?k, a képregényt, legyen bármilyen igényes, messze kerülik. Bayer felidézte, hogy a zseniális rajzkészség? Zorád Ern?t azzal golyózták ki az el?z? rendszerben a gyerekkönyv-illusztrátorok köréb?l, mert képregényalkotóként szerzett ismertséget, és még ma is létezik ez a válaszvonal. Lakatos szerint fontos lenne, hogy a legkisebbek számára is készüljenek olyan egyszer? történetek, amelyeket képregényes formában beszélnek el. Persze vannak alkotók, akik mindkét területen – vagyis képregényszerz?ként és gyerekkönyv-illusztrátorként is – nyomot hagynak, Lakatos István is közéjük sorolható, aki mindkét területen elismertnek számít már.

Korunk h?se, Titeuf (háttal)
Forrás: Facebook

thy - mno.hu

Ajánló